

Evitar frustracions

«Els arguments de l'alcalde de Barcelona són idèntics als que sovint ha adduït el PP»

En la magna cimera de notables que es va fer divendres passat al Parlament Ada Colau va marcar per l'escaire. El Pacte Nacional pel Dret a Decidir va reunir una representació política, institucional, sindical, econòmica i social irrefutable i imbatible. La intenció que movia les forces independentistes era implicar el marge polític sobiranista que hi ha al país per compartir la convocatòria de referèndum. Un intent just i necessari, perquè el 9 per cent d'electors que van votar la darrera vegada Catalunya Sí que es Pot se sumin al 48 per cent que ho van fer per opcions independentistes. Aquesta aliança democràtica trauria qualsevol legitimitat a aquells que, encara que no estan disposats a permetre res, escuden la intransigència en l'apel·lació a un 52 per cent inexistent.

Però l'intent no va quadrar tant com la taula. L'acord sensat a què s'hauria d'haver arribat, com havia marcat el descarat Íñigo Errejón, hauria d'haver definit dues fases: la primera, intentar negociar el referèndum amb l'Estat; la segona, una vegada fallida la primera, convocar-lo tots plegats de manera unilateral. L'hàbil Ada Colau, patrona dels impossibles, va imposar les seves tesis. Sí a la primera part, al referèndum pactat, però no a la segona, a l'unilateral.

Els arguments de l'alcalde de Barcelona són idèntics als que sovint ha adduït el PP.

Segons Colau, i segons Soraya Sáenz de Santamaría, convocar un referèndum unilateral portaria a repetir la seqüència del 9-N i escamparia ?la frustració? entre la població més crèdula. Ada Colau, no Soraya Sáenz de Santamaría, ha demanat, per tant, que ningú imposi terminis ni calendaris. Sense calendaris, doncs, però també sense credibilitat ni efectivitat.

De quina frustració parla Ada Colau? L'única gran frustració és la que es pot desprendre d'esperar debades un pacte amb l'Estat, la victòria electoral de Podemos o el miracle de la reforma constitucional. La frustració segura és que la manté els catalans submisos i presos d'agressions i humiliacions encadenades per part de tots els governs que es fan, es desfien i es faran i es desfaran a Espanya. És possible més frustració que l'espoli fiscal i les magres inversions de l'Estat a Catalunya?

Potser Ada Clau intenta una altra maniobra. Potser el referèndum no és més que una excusa perquè més catalans confiïn en Podemos, els votin en les pròximes eleccions, com a única garantia de fer un referèndum que dependria, en primera i darrera instància, del cens electoral espanyol, no del català, i d'una reforma constitucional que, efectivament, a Espanya no pot tenir calendari. Referèndum o Podemos, alcaldessa Colau?